

Briselē, 26.4.2017.
COM(2017) 196 final

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI

kurā novērtē progresu, par ko Itālija paziņojusi Komisijai un Padomei un kas panākts papildnodevas parāda piedziņā no piena ražotājiem par 1995./1996.–2001./2002. gadu

(atbilstīgi Padomes Lēmuma 2003/530/EK 3. pantam)

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI,

kurā novērtē progresu, par ko Itālija paziņojusi Komisijai un Padomei un kas panākts papildnodevas parāda piedziņā no piena ražotājiem par 1995./1996.–2001./2002. gadu

(atbilstīgi Padomes Lēmuma 2003/530/EK 3. pantam)

Šis novērtējuma ziņojums ir sagatavots atbilstīgi 3. pantam Padomes 2003. gada 16. jūlija Lēmumā 2003/530/EK par tā atbalsta saderību ar kopējo tirgu, ko Itālijas Republika gatavoja piešķirt piena ražotājiem (turpmāk Padomes lēmums), kurā noteikts, ka Itālijas kompetentās iestādes ik gadu Padomei un Komisijai ziņo par progresu, kas panākts, no ražotājiem piedzenot papildnodevas parāda summu par 1995./1996.–2001./2002. gadu.

Saskaņā ar Padomes lēmuma 1. pantu atbalsts, ko Itālijas Republika piešķirusi piena ražotājiem, pati maksājot Eiropas Savienības budžetā summu, kura Eiropas Savienībai pienākas no piena ražotājiem kā periodā no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam uzliktā papildnodeva par pienu un piena produktiem, un atļaujot šiem ražotājiem vairāku gadu gaitā pakāpeniski nomaksāt parādu atliktā maksājuma veidā, nepiemērojot procentu likmi, izņēmuma kārtā ir uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu ar nosacījumu, ka:

- ražotāji parādu atmaksā pilnībā, katru gadu veicot vienādas iemaksas, un ka
- atmaksāšanas periods, kas sākas 2004. gada 1. janvārī, nepārsniedz četrpadsmit gadus.

Saskaņā ar Padomes lēmuma 2. pantu atbalsta piešķiršana tika atļauta ar nosacījumu, ka Itālija deklarē Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondam (ELVGF) papildnodevas kopsummu par attiecīgajiem periodiem un ka parāda atlikumu trīs vienādu gada maksājumu veidā Itālija atskaita no ELVGF finansētajiem izdevumiem attiecīgi par 2003. gada novembri, 2004. gada novembri un 2005. gada novembri. Itālija, nosūtot 2003. gada 26. augusta vēstuli, pienācīgi paziņoja papildnodevas kopējo summu par attiecīgajiem laikposmiem. Atlikušais nesamaksātais parāds tika pienācīgi atskaitīts no ELVGF finansētajiem izdevumiem par 2003., 2004. un 2005. gada novembri.

Itālijas kompetentās iestādes saskaņā ar Padomes lēmuma 3. pantu ik gadu atskaitās Padomei un Komisijai par progresu, kas panākts papildnodevas parāda piedziņā no ražotājiem par 1995./1996.–2001./2002. tirdzniecības gadu.

Saskaņā ar iepriekšminēto noteikumu Itālijas iestādes ar AGEA [*Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura*] 2016. gada 4. novembra vēstuli iesniedza Komisijai vienpadsmito ziņojumu — par 2015. gada maksājumu (kas atbilst divpadsmitajam maksājumam).

Šajā ziņojumā Komisija sniedz tā progresa novērtējumu, kurš saskaņā ar Itālijas iestāžu sniegtajām ziņām panākts par 2015. gadu attiecībā uz papildnodevas piedziņu gan par periodiem, uz kuriem attiecas Padomes lēmums, gan par septiņiem periodiem, uz kuriem minētais lēmums neattiecas.

Nodevas maksāšana saskaņā ar pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmu

Padomes lēmums, ar kuru Itālijai atļauts piena ražotāju vietā Eiropas Savienības budžetā iemaksāt papildnodevu, attiecas uz 25 123 ražotājiem, kuriem 2005. gadā (minētajā gadā Padomei iesniegts pirmais ziņojums) bija attiecīgais parāds. 2015. gadā parādnieku skaits samazinājies līdz 21 189 parādniekiem.

No visiem ziņojumā minētajiem ražotājiem, kas ir parādā nodevu par septiņiem Padomes lēmumā noteiktajiem gadiem, sākotnēji 15 431 ražotājs ir izvēlējis pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmu. 2004. gadā pirms pirmā maksājuma veikšanas 15 431 ražotājs, kas izvēlējas pakāpeniskas nomaksas shēmu, kopumā bija parādā 345 miljonus euro, kas atbilst aptuveni vienai ceturtdaļai no tādu ražotāju neatmaksātā parāda kopsummas, kas atteikušies pievienoties pakāpeniskās nomaksas shēmām. Tāpēc šķiet, ka lielākā daļa ražotāju, kuru ražošana pārsniegta mazākā apjomā, ir izvēlējušies maksāt saskaņā ar shēmu. Turpretim ražotāji, kuru ražošanas pārsniegumi bija lielāki (aptuveni 8000 ražotāju, kuru nesamaksātās nodevas parāds par septiņiem gadiem bija 1 miljards euro), izvēlējas nepiedalīties pakāpeniskās nomaksas shēmā. Tomēr jāprecizē, ka Itālijas iestādes katru gadu saņem jaunus pakāpeniskas nomaksas pieteikumus. 2015. gadā tika iesniegti 22 jauni pieteikumi, kuru kopsumma bija 3,4 miljoni euro. No 2003. gada pakāpeniskās nomaksas shēmas kopējā summa ir 372,33 miljoni euro.

Līdz 2015. gada 31. decembrim 10 540 ražotājiem bija jāveic divpadsmitais maksājums, kura kopējā summa bija 25 390 665,74 euro. Itālijas iestāžu veiktās pārbaudes liecina, ka 2015. gadā 10 282 ražotāji ir pienācīgi samaksājuši 24 300 792,83 euro, proti, 97,55 % ražotāju noteiktajā termiņā ir samaksājuši 95,7 % no parāda summām par divpadsmito maksājumu. Par iepriekšējiem vienpadsmit gadiem noteiktajā termiņā tika samaksāti attiecīgi 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 %, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 %, 98,2 % un 95,9 % no parāda summām. Tāpēc iekasētās nodevas kopsumma par divpadsmit gadiem ir 333 357 062 euro, proti, aptuveni 97 % no neatmaksātā parāda kopsummas par šiem gadiem.

Lai gan minētie skaitļi nepārprotami liecina par pakāpeniskās nomaksas shēmas dalībnieku centieniem izpildīt saistības, Komisija uzskata, ka pēc pārbaudes, kas veiktas gadījumos, kad maksājums nav reģistrēts noteiktajā termiņā, ir galvenais rādītājs tam, cik lielā mērā Itālijas iestādes ir apņēmušās nodrošināt maksājuma shēmas nosacījumu pareizu ievērošanu un gādāt par nodevas parāda pilnīgu iekasēšanu.

Attiecībā uz divpadsmito maksājumu nav vēl nekādas informācijas par pārējo 258 ražotāju maksājumiem par summu 1 089 857 euro. (Par šiem maksājumiem Itālijas iestādes atskaitīsies nākamajā ikgadējā ziņojumā).

Attiecībā uz vienpadsmito maksājuma gadu iepriekšējā ziņojumā bija norādīts, ka 268 ražotāji līdz 2014. gada 31. decembrim nebija samaksājuši 1 035 351 euro. Kā liecina Itālijas iestāžu sniegtā informācija, centrālās iestādes par visiem šiem gadījumiem ir paziņojušas attiecīgajām reģionālajām iestādēm, lai panāktu visas parāda summas samaksu (ar procentu likmi, uz kuru neattiecas pakāpeniskās nomaksas shēma). Vēlāk tika konstatēts, ka no 268 ražotājiem, par kuriem sākotnēji tika domāts, ka tie nav veikuši maksājumus, 143 ražotāji tomēr bija to izdarījuši. Taču 125 ražotāji, kuri tiešām nebija veikuši vienpadsmito maksājumu, zaudēja tiesības uz pakāpenisko nomaksu, turklāt attiecībā uz viņiem tika uzsāktas parāda piespiedu piedziņas procedūras.

Saimniecības, kurām atcelta iespēja veikt nomaksu pakāpeniski

Ja ražotājs nav veicis kaut vienu maksājumu, to izslēdz no pakāpeniskās nomaksas shēmas un no viņa tiek piedzīta visa atlikušā parāda summa ar uzkrātajiem procentiem.

Divpadsmit gados no pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmas ieviešanas kopumā 855 saimniecībām tika atceltas tiesības uz pakāpenisko nomaksu; runa ir par parāda (saskaņā ar pakāpeniskās nomaksas shēmu) kopsummu 30 073 846,37 euro.

Tomēr no šīs summas 12 338 942,12 euro tika samaksāti pirms tiesību atcelšanas, un pēc tiesību atcelšanas tika piedzīti 4 596 600,31 euro, kas deva iespēju 238 saimniecībām pilnībā

nomaksāt parādu; tas nozīmē, ka 617 saimniecību kopējais parāda atlikums ir 13 149 255,86 euro.

Šie skaitļi liecina, ka Itālijas iestāžu centieni nodevas iekasēšanā no ražotājiem, kas maksājuma neveikšanas dēļ tika izslēgti no pakāpeniskās nomaksas shēmas, nebūt nav apmierinoši. Turklāt piena ražotājiem bija jāatsakās no tiesvedības Itālijas tiesās, lai iegūtu tiesības izmantot pakāpeniskās nomaksas shēmu. Ņemot vērā šo faktu, līdzekļi nav piedzīti, visticamāk, nevis tiesvedības ilguma dēļ, bet gan tādēļ, ka Itālijas iestādes nespēj efektīvi piedzīt šīs summas.

Maksājuma termiņa pagarinājums par sešiem mēnešiem un no tā izrietošās sekas saistībā ar valsts atbalsta pasākumiem

Saskaņā ar 2. panta 12.k punktu Itālijas 2010. gada 29. decembra Dekrētlikumā Nr. 225, kas grozījumu rezultātā tapis par 2011. gada 26. februāra Likumu Nr. 10, Itālija ir atļāvusi 2010. gada maksājuma termiņa pagarinājumu līdz 2011. gada 30. jūnijam; saskaņā ar pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmu (kas apstiprināta ar Padomes Lēmumu Nr. 2003/530/EK) minētais maksājums bija jāveic līdz 2010. gada 31. decembrim.

Ar 2013. gada 17. jūlija Lēmumu Nr. C(2013) 4046 *Final* Komisija paziņoja, ka tās piena nodevas summas samaksas termiņa pagarinājums, kas bija jāsamaksā līdz 2010. gada 31. decembrim, ir uzskatāms par atbalstu, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu. Turklāt Komisija uzskatīja, ka ar minēto atbalstu tika pārkāpti Padomes Lēmumā Nr. 2003/530/EK paredzētie nosacījumi un tika radīts jauns valsts atbalsts tiem, kas minēto atbalstu ir izmantojuši un tādējādi pārkāpuši Padomes noteikto regulējumu; šis valsts atbalsts nav ne likumīgs Regulas (EK) Nr. 659/1999 1. panta f) punkta nozīmē, ne arī saderīgs ar iekšējo tirgu.

Ar Lēmumu Nr. C(2013) 4046 *Final* Komisija lika Itālijai pieprasīt nesaderīgā atbalsta summas (ar procentiem) atmaksu no ražotājiem, kas izmantojuši maksājuma termiņa pagarinājumu.

Itālijas iestādes uzsāka attiecīgās administratīvās procedūras saistībā ar atbalsta summu piedziņu. Tomēr 2013. gada 8. novembrī Itālija iesniedza prasību pret Komisijas lēmumu Vispārējā tiesā (Lieta T-527/13). 2015. gada 24. jūnijā Vispārējā tiesa pieņēma nolēmumu, ar kuru Komisijas lēmums tika daļēji atcelts: Vispārējā tiesa apstiprināja Komisijas pieeju attiecībā uz to, ka tās piena nodevas summas samaksas termiņa pagarinājums, kas bija jāsamaksā līdz 2010. gada 31. decembrim, ir uzskatāms par atbalstu, savukārt tā noraidīja Komisijas secinājumus par jauno atbalstu tiem, kas ir izmantojuši termiņa pagarinājumu un tādējādi pārkāpuši Padomes lēmuma noteikumus. Komisija veikusi pasākumus Vispārējās tiesas sprieduma apstrīdēšanai Tiesā (Lieta C-467/15 P), kuras lēmums joprojām tiek gaidīts.

Papildnodevas parāds par 2002./2003. gadu

Par 1995.–2002. gadu Itālija savu ražotāju vietā maksāja papildnodevu Eiropas Savienības budžetā saskaņā ar Padomes Lēmumu Nr. 2003/530/EK.

Kopš 2004. gada dalībvalstu tiešā papildnodevas iemaksa Savienības budžetā notiek saskaņā ar Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1788/2003.

Savukārt 2002./2003. gads nav atrunāts ne Padomes lēmumā, ne jaunajā 2004. gadā ieviestajā shēmā. Ņemot vērā Itālijai piešķirtās valsts kvotas pārsniegumu, Itālijas piena ražotājiem, kas atbildīgi par šo pārsniegumu, bija jāiemaksā Savienības budžetā 227,76 miljoni euro par 2002./2003. gadu.

No šīs summas

- 16,58 miljoni euro ir atcelti ar tiesas lēmumu,
- 5,67 miljoni euro ir iekļauti 2009. gada atmaksas sistēmā (no kuras 2,12 miljoni euro ir jau pārskaitīti),
- 60,70 miljoni euro ir piedzīti ārpus pakāpeniskās nomaksas shēmas.
- 24,39 miljoni euro nav atgūstami.

Tātad par 2002./2003. gadu no papildnodevas paliek 120,42 miljoni euro, ko par papildnodevu Eiropas Savienības budžetā vēl nav iemaksājuši tie piena ražotāji, kas iesaistījās pakāpeniskās nomaksas 2009. gada shēmā.

Nodevas parāds par 1995./1996.–2008./2009. gadu, kas nav iekļauts ne pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmā, ne 2009. gada atmaksas sistēmā

Iepriekšējos ziņojumos jau tika uzsvērts, ka faktiski tikai neliela nodevas parāda daļa tika samaksāta, izmantojot pakāpeniskās nomaksas 2003. gada shēmu un 2009. gada atmaksas sistēmu (ar procentu likmi, kura līdzvērtīga Savienības bāzes likmei, kas palielināta par vairākiem procentu punktiem).

Tādējādi nodevas parāda kopsumma, kura iegrāmatota par 1995./1996.–2008./2009. gadu un kuru paziņoja Itālija, ir 2,303 miljardi euro. No šīs summas Itālijas iestādes periodā no 2003. gada līdz 2015. gadam ir atguvušas 671,8 miljonus euro, t. i., 333 357 062 euro ir atgūti pakāpeniskās nomaksas 2003. gada plāna ietvaros, 6,81 miljoni euro — 2009. gada atmaksas sistēmas ietvaros un 331,65 miljoni euro — ārpus pakāpeniskās nomaksas shēmām.

Atlikusī summa, proti, 1,63 miljardi euro, ir sadalīta šādi:

- neliela daļa (71,77 miljoni euro) ir iekļauta pakāpeniskās nomaksas shēmās, kuras Itālija ir ieviesusi 2003. un 2009. gadā un kurām ir pievienojušies daži piena ražotāji, kam ir nodevas parāds;
- 276,46 miljoni euro tika atzīti par neatgūstamiem saistībā ar ražotāju bankrotu vai parāda atcelšanu ar tiesas lēmumu;
- pārējie 1,28 miljardi euro ir tādu ražotāju parāds, kas atteikušies pievienoties pakāpeniskas nomaksas shēmām un kas lielākoties apstrīdējuši papildnodevu Itālijas tiesās.

Komisija atzinīgi novērtē informāciju, kas iekļauta Itālijas iestāžu iesniegtajā ziņojumā par divpadsmito maksājumu attiecībā uz pašreizējo vispārējo situāciju ar nodevas piedziņu 2003. gadā ieviestās pakāpeniskās nomaksas shēmas ietvaros.

Savukārt Itālijas iestāžu paziņotie skaitļi liecina, ka to summu iekasēšanā, kas nav iekļautas pakāpeniskās nomaksas shēmās (1,28 miljardi euro) un kas atbilst 94,7 % no nodevas parāda kopsummām, kuras vēl jāatmaksā par 1995./1996.–2008./2009. gadu (1,35 miljardi euro), ir panākts niecīgs progress. It īpaši nav panākts būtisks progress juridiski noteikto summu piedziņā tādēļ, ka šīs summas nekad nav tikušas apstrīdētas vai apstrīdētas, bet tiesa ir apstiprinājusi to likumību, vai arī apstrīdētas, bet par tām nav izdots piedziņas apturēšanas rīkojums.

Stāvoklis 2015. gada 31. decembrī ir šāds: faktiski iekasētā summa (ārpus pakāpeniskās nomaksas shēmām) ir 331,65 miljoni euro, bet vēl nesamaksātā juridiski noteiktā summa — 799,38 miljoni euro. Komisija tālāk norāda arī, ka no 1,28 miljardu euro lielās summas, kas vēl nav atmaksāta par 1995./1996.–2008./2009. gadu, (ārpus pakāpeniskās nomaksas plāna),

484 miljoni euro vēl nav juridiski noteikti, jo par tiem ir iesniegtas prasības, un tiesa nolēmusi par parāda piedziņas apturēšanu, bet tie būs jāpiedzen pēc tam, kad būs pieņemti tiesas spriedumi par labu pārvaldības iestādēm.

Regulāri izvērtējot situācijas attīstību saistībā ar neatmaksātajām summām, kas ir ārpus pakāpeniskās piedziņas plāniem, un it īpaši saistībā ar neatmaksātajām summām par periodu (1995./1996.–2001./2002. gads), uz kuru attiecas Padomes lēmums, tika konstatēts, ka līdz šim tika piedzīti 34 % no juridiski noteiktajām summām (110,37 miljoni euro no 324,17 miljoniem euro). Attiecībā uz juridiski noteiktajām summām, kuras nav samaksātas par 1995./1996.–2008./2009. gadu, faktiski iekasēti ir tikai 25,8 % (278,04 miljoni euro no 1,077 miljardiem euro).

Juridiski noteiktās summas ir iedalītas šādās kategorijās:

– summas, kuras netika apstrīdētas: no 168,66 miljoniem euro (juridiski noteiktā summa) tika piedzīti 96,05 miljoni euro jeb 57 %;

– summas, kuras tika apstrīdētas, bet par kurām nav izdots piedziņas apturēšanas rīkojums: no 178,57 miljoniem euro (juridiski noteiktā summa) tika piedzīti tikai 19,29 miljoni euro jeb 10,8 %;

– summas, kuru likumību ir apstiprinājusi tiesa: no 730,20 miljoniem euro (juridiski noteiktā summa) tika piedzīti 162,71 miljons euro jeb 22,3 %.

Komisija uzsver, ka pēdējo divu kategoriju summu piedziņa notiek ļoti gausi. Turklāt no 168,66 miljoniem euro, kuri nekad netika apstrīdēti un kurus attiecīgi varētu piedzīt nekavējoties, joprojām ir jāpiedzen 72,62 miljoni euro.

Komisija izsaka lielu nožēlu par tās nodevas daļas lēno iekasēšanu, kas nav iekļauta ne 2003. gada pakāpeniskās nomaksas shēmā, ne 2009. gada atmaksas sistēmā.

Komisija turpina cieši sekot piedziņas procesam Itālijā, jo īpaši attiecībā uz tās nodevas daļas piedziņu, uz kuru neattiecas pakāpeniskās nomaksas shēma. Komisijas dienesti vairākkārt ir izteikuši savus apsvērumus (tai skaitā negatīvas piezīmes) Itālijas iestādēm un pieprasījuši sīku informāciju par dažādiem aspektiem, kas attiecas uz piena nodevas piedziņu.

Tomēr, neraugoties uz vairākkārtējiem Komisijas lūgumiem, Itālijas iestādes joprojām nav atguvušas lielāko daļu nodevas parāda.

Komisija 2013. gada jūnijā nosūtīja Itālijai brīdinājuma vēstuli par šo lietu, bet 2014. gada jūlijā — argumentētu atzinumu. Tā kā Itālijas sniegtās atbildes nav liecinājušas par nekādu ievērojamu progresu parāda atgūšanā, Komisija 2015. gada 26. februārī nolēma saskaņā ar LESD 258. pantu iesniegt Eiropas Savienības Tiesā prasību par valsts pienākumu neizpildi. Tātad Komisija 2015. gada 6. augustā ir iesniegusi prasību pret Itāliju, kurā teikts, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu veikt pasākumus, kas garantētu tādu pārpalikuma nodevu efektīvu un iedarbīgu piedziņu, kas atgūstamas no piena ražotājiem, kuri pārsnieguši savas individuālās kvotas gados, kad Itālija pārsniedza savu valsts piena kvotu (Lieta C-433/15).

Secinājums

Komisija uzskata ka, ņemot vērā to, ka tiek ievēroti 2003. gadā Padomes apstiprinātās pakāpeniskās nomaksas shēmas piemērošanas nosacījumi, Itālijas iestāžu panāktais progress parāda piedziņā no ražotājiem, kuri attiecībā uz 1995./1996.–2001./2002. gadu ir izvēlējušies piedalīties pakāpeniskās nomaksas shēmā, liecina, ka minētās shēmas pārvaldība ir apmierinoša.

Savukārt attiecībā uz summām, kuras nav iekļautas pakāpeniskās nomaksas shēmās, Komisija kopš 2010. gada Padomei vairākkārt iesniegtajos novērtējuma ziņojumos, pēc tam 2013. gada 20. jūnijā Itālijai nosūtītajā brīdinājuma vēstulē un 2014. gada 10. jūlijā izdotajā argumentētajā atzinumā jau izteica savu neapmierinātību par to, ka ar piena kvotām saistītās nodevas piedziņā būtisks progress nav panākts.

Itālijas iestāžu ziņojumā par divpadsmito maksājumu sniegtā informācija liecina, ka konkrētajā gadījumā pakāpeniskās nomaksas shēmās neiekļautās nodevas faktiskā iekasēšanā jauni ievērojami panākumi nav gūti. Ņemot vērā nodevas parāda nesamaksātās summas lielumu un perioda ilgumu, kurā parāds nav ticis piedzīts, ir jāsecina, ka Eiropas tiesību aktu efektivitāti un lietderību Itālijas iestādes nav nodrošinājušas un joprojām nenodrošina.

Tāpēc Komisija 2015. gada 6. augustā vērsās Eiropas Savienības Tiesā, saskaņā ar LESD 258. pantu iesniedzot prasību par valsts pienākumu neizpildi (Lieta C-433/15), par kuru Tiesa vēl nav lēmusi.